

volné, ničím neomezené úvahy úřadu, aniž by ten, kdo jest oprávněn k výkonu honebního práva, měl právní nárok na takovéto povolení.

Nemohlo-li však odepřením povolení býti zasaženo nějaké subjektivní právo st-lovo i v tom případě, kdyby byl osobou, která jest oprávněna k výkonu honebního práva, schází tu předpoklad § 2 zákona o ss, a bylo stížnost zamítnouti, aniž soud musil zkoumati, zda předpoklad, z něhož žal. úřad, odpíraje udělení povolení, vycházel, je správný, neboť i kdyby tomu tak nebylo, — čímž se ovšem soud nezabýval —, neměnilo by to ničeho na věci.

Č. 12.422.

Samospráva obecní: * Léčebným ústavem ve smyslu § 3 odst. 2 prav. o dávce z přechodného ubytování v Trenč. Teplicích (shodných se vzorc. prav. vl. nař. č. 143/1922 Sb.) rozumí se každý ústav určený a zařízený k tomu, aby tu osoby hledající léčení žily určitým pořádkem, diktovaným jejich chorobou, pod stálým dozorem lékařským, a dostávaly potřebného ošetření, nikoli pouze léčebný ústav ve smyslu zák. čl. XIV:1876, povahy veřejné, kde výlučně v ústavu samém odehrává se celý proces léčebný.

(Nález z 28. května 1936 č. 13.111/34.)

Věc: Léčebný fond veřejných zaměstnanců v Praze proti rozh. okr. úřadu v Trenčíně z 9. února 1934 o obecní dávce z přechodného ubytování.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítl okr. úřad v Trenčíně odvolání Léčebného fondu veřejných zaměstnanců v Praze do usnesení obec. zastupitelstva obce Trenč. Teplic ze 14. října 1933 stran obecní dávky z přechodného ubytování, a to z těchto důvodů: »Léčebný ústav, jaký má na mysli vlád. nař. č. 143/1922 Sb., potažmo § 3 dávkových pravidel, jest ústav veřejného rázu pro každého nemocného přístupný, v němž se provozují všechny léčebné procedury pro pacienta potřebné. Takovéto ústavy mohou býti zřizovány jen s povolením ministra ve smyslu zák. čl. XIV:1876, resp. statutu býv. min. vnitra č. 35.000/1902. Léčebný dům veřejných zaměstnanců nemá náležitostí, které cit. zákon a statut předpisují, a lze jej v nejlepším případě pokládati toliko za soukromý ordinační ústav, ve kterém členové určitého sdružení dostávají za své příspěvky byt, stravu a lékařskou ordinaci. Takovýto ordinační ústav není ničím jiným než místností, kde stanovený lékař právě tak ordinuje jako jiný lékař, který to činí ve vlastní ordinační místnosti nebo v soukromé vile. Takovéto ústavy nespádají pod pojem léčebných ústavů a nepotřebují povolení ministerstva. Pokud Léčebný fond veřejných zaměstnanců neměl v Trenč. Teplicích vlastní budovy, umísťoval své členy v soukromých bytech a poskytoval jim všechny výhody stejně

jako dnes. Podobně se tak činí u různých nem. pojišťoven, spolků atd., které svým členům poskytují též celé zaopatření a léčení, byť i ne ve vlastních budovách. Z toho plyne i to, že v léčebném domě umístění hosté podléhají povinnosti k placení lázeňské taxy stejně jako jiní hosté. Poznává se konečně, že v léčebném domě nejsou ubytováni jen skutečně nemocní, nýbrž většinou členové, kteří tu příjemně tráví svoji pragmatikální dovolenou a žádného léčení nepotřebují. —«

O stížnosti uvažil nss:

V odvolání tvrdil Léčebný fond, že je stran svého léčebného domu osvobozen od placení dávky z přechodného ubytování ze dvou důvodů: a to buď na podkladě § 1 dávkových pravidel, nebo podle § 3 odst. 2 těchto pravidel.

Dle § 1 je dávku platiti povinen každý, kdo po živnostensku nebo za účelem zisku pronajímá k přechodnému pobytu obytné místnosti ať v celku ať částečně (jednotlivé postele); osvobození podle tohoto předpisu reklamoval Léčebný fond pro sebe z důvodu, že léčebna v Trenč. Teplicích není provozována ani po živnostensku ani za účelem zisku. Ustanovení § 3 odst. 2 dovolal se pak proto, že léčebnu jeho nutno pokládati za léčebný ústav.

Jak ze znění nař. rozhodnutí plyne, zabýval se okr. úřad toliko otázkou, je-li tu osvobozovací důvod podle § 3 odst. 2 pravidel, nezkoumal však nikterak oprávněnost důvodu odvolání na prvním místě uvedeného.

Jeví se proto nař. rozhodnutí, ježto nevyčerpalo celý petit v odvolání vznesený, kusým a neúplným (§ 69 odst. 1 spr. řádu), a proto v tomto směru vadným ve smyslu § 6 zákona o ss.

Nss však musil dáti stížnosti za pravdu i potud, pokud brojí proti výroku žal. úřadu, že tu není osvobozovacího důvodu podle § 3 odst. 2 dávkových pravidel.

Dle cit. ustanovení neplatí se dávka při pobytu v ústavě léčebném (nemocnici, sanatoři a pod.) za účelem léčení nebo doprovodu osoby v ústavě léčené.

Žal. úřad vykládá si pojem »ústavu léčebného« v ten smysl, že tím je rozuměti jen ústav veřejného rázu pro každého nemocného přístupný, v němž se provozují všechny léčebné procedury pro pacienta potřebné, a dospívá v důsledku toho k závěru, že jím jest jen ústav spadající pod zák. čl. XIV:1876, resp. statut býv. ministra vnitra č. 35.000/1902, a tudíž zřízený s povolením ministra.

Nss nemohl však shledati, že by tento úzký výklad odpovídal smyslu zmíněného ustanovení.

Především nutno míti na zřeteli, že cit. § 3 odst. 2 pravidel, mluvě o »léčebném ústavu«, nedovolává se nikterak zák. čl. XIV:1876 a uvedeného statutu, ačkoli takováto citace, mělo-li by toto ustanovení míti význam žal. úřadem mu přikládaný, byla přece nasnadě. Nelze také nechat bez povšimnutí, že zák. čl. XIV:1876 je vybudován na zcela jiném hledisku, totiž na hledisku zdravotně policejním, kdežto dávková pravidla zde sledují účel, aby nebyly dávkou zatěžovány osoby, bydlící

v léčebném ústavě za účelem léčení, a aby jim takto léčení nebylo ztěžováno.

Stejně nemá v dávkových pravidlech opory názor, že léčebným ústavem ve smyslu § 3 odst. 2 prav. rozuměti jest pouze »ústav veřejného rázu pro každého nemocného přístupný«, tedy jen léčebný ústav veřejný. Naopak z toho, že pravidla uvádějí vedle nemocnic příkladmo také sanatoře beze všeho omezení, sluší dovozovati spíše, že měla na mysli i léčebné ústavy soukromé.

Posléze nelze ani z dávkových pravidel ani z obvyklého a běžného smyslu slova »léčebný ústav« dovozovati, že by bylo pojmovou náležitostí, aby se celý léčebný proces odehrával v ústavě samém. Léčebným ústavem rozumí se každý ústav určený a zařízený k tomu, aby tu osoby hledající léčení žily určitým pořádkem, diktovaným jejich chorobou, pod stálým dozorem lékařským, a dostávaly potřebného ošetření, aniž však třeba, aby jim v ústavě samém dodávány byly všechny léčebné prostředky, jichž choroba jejich vyžaduje. Zejména v lázeňských místech nelze přehlížeti, že se tu léčení poskytuje a namnoze také poskytovati může jen specifickými společnými zařízeními (lázněmi, vřídly a pod.), tedy nutně mimo budovy, kde nemocní jsou ubytováni a zaopatřováni; tím neztrácí však ústav, vyhovuje-li jinak shora uvedeným náležitostem, povahy ústavu léčebného.

Pokud nař. rozhodnutí konečně »poznává«, že v léčebném domě jsou ubytovány i zdravé osoby, je k tomu podotknouti, že žal. úřad tu zřejmě nechtěl uvést nějaký samostatný důvod rozhodovací. Avšak i kdyby tomu tak bylo a zjištění úřadu odpovídalo skutečnosti, neměla by tato okolnost významu pro zásadní otázku zde řešenou, nýbrž mohla by přijíti v úvahu toliko při konkrétním vyměření dávky za ubytování určité osoby, která v ústavě nepobývá za účelem léčení nebo doprovodu nemocného. Je proto nař. rozhodnutí vybudováno na mylném právním názoru.

Č. 12.423.

Církevní věci. — Řízení správní: Ministerstvo není příslušno, aby z podnětu odvolání podaného proti výměru zem. úřadu o úpravě kongruy zrušilo tento výměr z úřední moci v odvolatelův neprospěch.

(Nález z 28. května 1936 č. 13.220/36.)

V ě c: Bernard S. v Holumnici (adv. Dr. Ota Stein ml. z Prahy) proti rozh. referátu min. škol. a nár. osvěty v Bratislavě z 13. prosince 1933 o zápočtu doby pro výměru kongruového doplňku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem ze 7. září 1932 provedl zem. úřad v Bratislavě novou úpravu kongruových platů st-le, římskokatolického faráře v Holumnici, při čemž poznamenal, že st-li nemohla býti započítána doba před